

LEVÉL FALURÓL

Kérem, nézze el nekem, de minden egy falusi budin kezdődött. Ráadásul nem is volt ez a budi szép, illatos, márvánnyal fődött, modern, hanem egy egyszerű kinti budi, fából készült, az ürülék és vizelet szaga mélyen átitta már az ötvenéves faanyagot, mocskos volt, a legkevésbé sem higénikus. Ráadásul még hideg is volt, tél közepe, mifelénk ez mínusz tíz fokot jelent, esetenként ennél is kevesebbet, aznap reggel éppen tizenötöt.

De mégis ez volt a hely, amelyet leginkább otthonomnak tudtam nevezni a ház körül, a hely, ahol sosem zavartak, arra az időre, amíg látszólag a nagydolgomat végeztem, és higgye el, nem volt könnyű elhiteni mindenkivel, hogy bizony, én napjában háromszor félórát végzem a nagydolgot. Talán már gyerekkorom óta erre készültem, hiszen az ürítés fizikai része nálam sem tartott többet, mint a legtöbb embernél, de már régen is egyfajta rituáléként fogtam fel, rákészüléssel, levezetéssel, s persze olvasással.

Magát is így ismertem meg, azon a tizenöt fokos reggelen, egy irodalmi folyóirat társaságában, a fabudin. Talán azt is el kell még magyaráznom, hogy mi vitt rá arra, hogy nem csupán rá merjem tenni fenekem a jéggé fagyott deszkára, de közben olvasással húzzam tovább a vécézés idejét. Az ok ebben az esetben nagyon prózai, a maga nevében nevetséges is, hogy azt ne mondjam, gyerekes, és minden bizonnyal Önt éppen ezért nem is fogja meghatni, nem a legjobb színben tüntet fel engem. Cigiztem, titokban.

Az én koromban ez már nem kellett volna egy nagyon izgalmas, eltitkolt dolog legyen, hiszen dolgozom, van keresetem, és nem is vagyok túl rosszban a szüleimmel, szóval szinte fölösleges titkolni dohányzásomat, valahogy mégis mindig úgy voltam vele, hogy ezt a pár napot, amit itthon töltök néhány havonta, kibírom, na nem cigi nélkül, hanem a budiba szorulva vele. Külső szemmel nevetséges, számomra viszont tovább emelte a budim otthonosságát, és ismételten kérem, nézze el nekem ezt a prózaiságot és gyerekeséget a cigivel, de úgy éreztem, le kell írnom ezt is, bár lehet, hogy csak amolyan irodalmi pótcselekvésként, mivel én sokszor úgy voltam a szereplőimmel, mint a kezeimmel egy-egy kocsmasztalnál: ha nem volt mit kezdjek velük, hát cigit nyomtam az ujjaim közé.

Na de visszatérve Magához – mostantól nem *Önhöz*, már bocsánat, ne érezze tiszteletlenségnek, arról szó nincs, de annál közelebb érzem Magát

magamhoz, hogy ne Önözsem innen tovább –, Magát a budin ismertem meg, egy rövid novella keretén belül, és azóta sem ment ki a fejemből. Emlékszem, ültem ott a hideg deszkán, rutinszerűen gyújtottam rá, és hamuztam a titoktartás végett kikészített fagyott levélbe (az nem gyúlt meg, mint a budipapír, plusz a felgyülemlett ürülék közé hajítva sem volt olyan feltűnő egy lapi, mint egy csikk), forgattam a korábban is sokat olvasott folyóirat lapjait, amikor Magára akadtam. Azt már nem tudnám megmondani, mi fogott meg az írásában, talán a végletes személyessége, úgy tudott szólni Magáról a novella, hogy közben férje előtt is nevetve letagadhatta volna az ott történeteket, és egészen biztos voltam benne, hogy nem egyezik száz százalékgig az elbeszélte történet és a valóság, Magának talán mégis.

Talán tényleg ott ült a kocsmában, egyedül, egy asztalnál, sör Maga előtt, fejében köd, belsejében üresség, unalmában pedig az embereket figyelte, a pasit, aki rányomult a pultoscsajra, majd, amikor nem jött neki össze a dolog, egy másik lányra, s talán szerette volna, ha Maga az a másik, annak ellenére, hogy házas, s talán így találta ki a tovább történeteket, hogy a vadbarom odasétált az asztalához, kérdés nélkül leült, és nem titkolva állatias vágyait, felmérte Magát, mint egy elfogyasztásra szánt csirkecomb, Maga meg élvezte, hatalmas, háborgó, és (éppen akkor) alkoholtól és unalomtól ködös elméjének kikapcsolódás volt a porszexuális tekintet Magán függése, egyszerűsége, élvezte a tudatot, hogy itt játszani sem kéne, talán beszélni sem, csak dugni, elmerülni a másik testben, Maga mögött hagyva családot, gyereket, erkölcsöket, önmegtartóztatást.

Az íráshoz persze arcot is elképzelttem, a Magáét, legalábbis egy olyant, ami szerintem talált volna Magához, attól kezdve ez az arc volt örökösen előttem, az ő szájából hallgattam az írott sorokat, és bár azt szokták mondani, hogy az írás önmagában, írójától függetlenül létező valami, és nem befolyásolja, nem befolyásolhatja semmilyen külső, valóságos tényező (milyen vicces, nem?, a valóságot elviselhetővé tevő, a valóságot magyarázó, valóságosan megfogható és olvasható betűhalmaz szentségét nem szabad befolyásolnia a valóságnak...), számomra azonban nagyon is fontos volt az írás fölött olvasható név, kedves Em, ha más név díszelgett volna az írás címe fölött, teljesen más lett volna a benyomásom az egészről. És befolyásolt a betűtípus, a szedés is, a lap anyaga (közepes vékonyságú, kellemesen fehér, eléggé hajlékony), természetesen tudom, hogy ez nem a Maga érdeke, az irodalmi lap standardja határozza meg ezeket a faktorokat (ahogy a Maga neve sem a Magáé, úgy kapta), ezért aztán nem kéne beleolvassam a novellába ezeket; átlátszó kellene legyen számomra a papír, a betű, a szó-

közök, de még a Maga szavai is, hiszen azokat is csak kölcsönvette, és csak a történet kellene maradjon, a képek fejekben, az érzések a gyomromban.

Bocsásson meg, kedves Em, de ez nálam nem működik ennyire tisztán. Éppúgy, mint magányos fabudimat, a Maga olvasását is beszennyezi számos faktor: maga a budi, átható szagával, figyelmen kívül nem hagyható szerepével, beszűrődő fénysugaraival, pókhálóival és benne döglött leveivel; a korábban említett, írását bebörtönző irodalmi folyóirat minden standardjával; novellájának kölcsönvett, szelektált szórengetege; a Maga neve behatároló Nőiességével (miért is nincsenek androgün szerzők?). Mocskos volt az első élményem magával, és a többi sem lett tisztább, de erről majd később írok Magának.

Nézze el nekem, kedves Em, de minden egy falusi budin kezdődött, és a fentiekből talán maga is látja, miért nem szégyellem ezt igazán. R.